

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2019. január 20

XVII. évfolyam 3. szám

Évközi 2.vasárnap

„Mondjátok el az Úr csodás tetteit”

Egyházközségünk hirdetése:

Január 20. évközi 2. vasárnap:

08:00 – +Szülők

10:00 – +Mária, Tivadar

18:00 – Rózsafűzér Társulat élő
és elhunyt tagjaiért

A szentmise olvasmányai:

Iz 62,1-5

Zsolt 95

1Kor 12,4-11

Jn 2,1-11

Január 21. évközi 2. hétfő:

Szent Ágnes szűz és vértanú

06:30 – +Scvoy Lajos

megyéspüspök

Január 22. évközi 2. kedd:

Boldog Batthyány-Strattmann

László

06:30 – Zsuzsanna

Január 23. évközi 2. szerda:

06:30 – Hálaadás

Január 24. évközi 2. csütörtök:

*Szalézi Szent Ferenc püspök és
egyháztanító*

06:30 – +Gyula

18:30 - Szentségimádás a
domonkos nővéreknél.

Január 25. évközi 2. péntek:

Szent Pál apostol megtérése

17:00 – 18:00: Gyóntatás

18:00 – +János és Rozália

Január 26. évközi 2. szombat:

17:00 – Gyermekes szülőknek

18:00 – +Dániel, Teréz és élő
Csaladtagok

Január 27. évközi 3. vasárnap:

08:00 – +Mihály

10:00 – +Csaba

18:00 – +Katalin

Jegyesoktatás

Újraindul a jegyesoktatás:

január 21. 19 óra

Helyszín:

Domonkos nővérek Fő utca
192/A alatti épülete – ZÖLD
kapu. Kérjük népszerűsítsék ezt
a lehetőséget szentségi
házasságot tervező ismerőseik
körében – számukra a részvétel
kötelező.

ÖKUMENIKUS IMAHÉT

2019. január 21-25. 18:30

" Az igazságra és csakis az
igazságra törekedj”

(MTörv/5Móz 16,18-20)

Imahét beosztása

21. hétfő

Római katolikus templom

Igét hirdet:

Lukács Tamás baptista lelkész

22. kedd

Methodista gyülekezet

Igét hirdet:

Lackerné Puskás Sára

evangélikus lelkész

Cím: Rákóczi u. 2

23. szerda

Evangélikus gyülekezeti terem

Igét hirdet:

Borosné Varga Edina református

lelkész

Cím: Fő út 155.

24. csütörtök

Baptista imaház

Igét hirdet:

Szuhánszky Gábor methodista
lelkész

Cím: Széchenyi u. 50.

25.péntek

Református gyülekezet

Igét hirdet:

Barnabás diakónus atya

Január 21-n hétfőn az ökumenikus
imatalálkozó vendéglátója a
Római Katolikus Egyházközség.
Kérjük, hogy aki teheti sós, vagy
édes aprósüteménnyel segítse az
imatalálkozó utáni szeretet-
vendégség megtartását
a Szent László Házban.

Sokan azok közül, akik eddig
készítették a süteményeket,
magas életkoruk miatt, már nem
képesek erre. Nekik köszönjük
több évtizedes áldozatos
munkájukat.

Templom takarítás

A templomot rendszeresen
takarító asszonyok száma és
ereje megfogyatkozott. Ezért nagy
szükség van arra, hogy újonnan is
csatlakozzanak e közösségi
munkához. Érdeklődni és
jelentkezni Mayer Józsefné
Erzsébetnél lehet: 06-30-932-
9236

Ferenc pápa: Hívjuk papának Istent, gyermeki bizalommal!

Folytatjuk a Miatyánkról megkezdett
katekézissorozatot. Ma abból az
észrevételből indulunk ki, hogy az
Újszövetségben az imádság mintha
annyira a lényegre kívánna figyelni,
hogy egyetlen szóban öszpontosul:
Abba, Atya.

Hallottuk, mit mond Szent Pál a
Rómaiaknak írt levelében: „Nem a

szolgátság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fogadott fiúság Lelkét kaptátok, aki által azt kiáltjuk: »Abba, Atya!« (Róm 8,15). A galatáknak pedig azt írja Szent Pál: „Mivel fiak vagytok, Isten elküldte szívünkbe Fiának Lelkét, aki azt kiáltja: »Abba, Atya!« (Gal 4,6). Kétszer is visszatér ugyanaz a megszólítás, amelyben ott sűrűsödik az evangélium egész újdonsága. A keresztény ember, miután megismerte Jézust, és meghallgatta az ő beszédét, Istent többé nem félelmetes zsarnoknak tartja, többé nem fél tőle, hanem érzi, hogy bizalom ébred szívében iránta: úgy beszélhet a Teremtővel, hogy „Atyának” szólítja. Ez a kifejezés olyannyira fontos a keresztények számára, hogy sokszor a maga eredeti formájában őrizték meg: „Abba.”

Ritkán fordul elő az Újszövetségben, hogy az arám kifejezéseket nem fordítják le görögre. Azt kell gondolnunk, hogy ezekben az arám szavakban mintegy magának Jézusnak a hangját „rögzítették”: tiszteletben tartották Jézus saját nyelvét. Tehát a Miatyánk első szavában már rögtön ott találjuk a keresztény imádság gyökeres újdonságát.

Nemcsak arról van szó, hogy egy szimbólumot használunk – jelen esetben az apa alakját –, hogy azt Isten misztériumához kössük, hanem inkább arról, hogy úgy mond Jézus egész világát áttöltjük saját szívünkbe. Ha végrehajtuk ezt a műveletet, akkor valóban imádkozhatjuk a Miatyánkot. Abbát mondani valami sokkal bensőségesebb, megindítóbb, mint egyszerűen „Atyának” hívni Istent. Ezért javasolta valaki, hogy ezt az eredetileg arám szót, az Abbát „apuval” vagy „papával” fordítsuk. „Mi Atyánk” helyett mondjuk azt, hogy „Apu, Papa”. Mi továbbra is „Atyánk”-at mondunk, de szívünkben arra kapunk meghívást, hogy „Aput” mondjunk, hogy olyan kapcsolatunk legyen Istennel, mint egy kisgyermeknek az apukájával, akit apunak és papának hív. Ezek a kifejezések ugyanis szeretetet ébresztenek bennünk, melegséget idéznek elő, olyasmit, ami a gyermekkor összefüggésébe visz bennünket: a gyermek képét idézi fel bennünk, akit egy végtelenül gyengéden szerető apa ölel át. És ezért, kedves testvéreim, ahhoz, hogy jól imádkozzunk, el kell érünk, hogy

gyermeki szívünk legyen. Nem önelégült szív: azzal nem imádkozhatunk jól. Hanem egy gyermeknek a szíve, aki apjának, az ő apukájának, az ő papájának a karjaiban nyugszik.

Biztosan az evangéliumok segíthetnek, hogy jobban megértsük e szó jelentését. Mit jelent Jézus számára ez a szó? A Miatyánk akkor kap értelmet és színt, ha megtanuljuk úgy imádkozni, hogy előtte elolvastuk például az irgalmas apáról szóló példabeszédet Lukács 15. fejezetéből (vö. Lk 15,11–32). Képzeld el, amint ezt az imát a tékozló fiú mondja el, miután átélte apja ölelését, aki hosszú ideje várt rá, egy olyan apa ölelését, aki nem emlékszik már a sértő szavakra, melyekkel fia illette, egy olyan apa ölelését, aki most egyszerűen azt akarja éreztetni vele, mennyire hiányzott neki. Akkor felfedezzük, hogy ezek a szavak élettel, erővel telnek meg. És tegyük fel magunknak a kérdést: „Lehetséges, hogy te, Isten, csak szeretetet ismersz? Nem ismered a gyűlöletet?” „Nem, válaszolná Isten, én csak szeretetet ismerek.” „Nincs meg benned a bosszú, az igazságosság iránti igény, a harag megsértett becsületédért?” Isten azt válaszolná: „Nem, én csak szeretetet ismerek.”

Ebben a példázatban az apa magatartásában van valami, ami nagyon emlékeztet az anyai lélekre. Különösen az anyák azok, akik mentegetik gyermekeiket, akik fedezik őket, akik nem szakítják meg irántuk érzett rokonszenvüket, akik továbbra is szeretik őket, akkor is, ha már nem érdemelnének semmit sem.

Elég ezt az egyetlen kifejezést – az Abbát – felidézni, hogy elinduljon egy keresztény imádság. Leveleiben Szent Pál ezt az utat követi, és nem is történhetne másképp, hiszen ez a Jézus által tanított út: ebben a megszólításban olyan erő van, amely maga után vonja az ima összes többi részét.

Isten keres téged, még ha te nem is keresed őt. Isten szeret téged, még ha te el is felejtetted őt. Isten lát benned szépet, még ha úgy gondold is, hogy eltékoztad összes tehetségedet. Isten nemcsak apa, hanem olyan, mint egy anya, aki soha nem szűnik meg szeretni teremtményét. Létezik egy olyan „terhesség”, amely örökké tart, jóval túl a testi terhesség kilenc hónapján,

olyan terhesség, amely végtelen szeretetáramkört működtet.

A keresztény ember számára az imádkozás azt jelenti, hogy egyszerűen Abbát mondunk, Aput mondunk, Papát mondunk, Atyát mondunk, gyermeki bizalommal.

Velünk is megtörténhet, hogy Istentől távoli utakon járunk, ahogy a tékozló fiúval történt; vagy olyan magányba süllyedünk, amelyben úgy érezzük, magunkra maradtunk a világban; vagy hibázunk, és a bűntudat teljesen megbénít bennünket. Ezekben a nehéz időszakokban is található még erőt az imához, az „Atya” szóval kezdve, de gyermeki gyengédséggel mondván: „Abba”, „Papa”. Ő nem fogja elrejteni arcát előlünk. Ezt jól jegyezzétek meg: lehet, hogy csúnya dolgokat hordozol magadban, olyan nehézségeket, amelyekről nem tudod, hogyan is oldd meg, lehet, hogy nagy benned a keserűség, amiért ezt tetted, azt tetted... Ő nem fogja elrejteni arcát előled! Nem zárkózik hallgatásba. Mondd neki, hogy „Atyám!”, és ő válaszol neked. Van egy apád. „Igen ám, de én egy bűnöző vagyok...” De van egy apád, aki szeret téged! Mondd neki, hogy „Atyám”, így kezdj el imádkozni, és a csendben elmondja neked, hogy sosem vesztett szem elől. „De, Atyám, hiszen én ezt meg ezt tettem...” „Sosem veszítettelek szem elől, mindent láttam. Én mindig ott voltam, a közeledben, hűen az irántad érzett szeretetemhez.” Ez lesz a válasza. Sose felejtsetek el azt mondani, hogy „Atyám”!

Fordította: Tózsér Endre SP